

substituce, pokud nebude spolu s ní o totéž žalovati druhou substitutku. V tom případě nebude moci žalovaná snad namítnouti rozsouzenou věc, protože půjde o jiné osoby na straně žalované.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání neshledav zákonného důvodu, aby byl napadený rozsudek změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3, c. ř. s. v novém znění).

Čjs. 17141.

I. Pro obor nesporného řízení neplatí § 35, odst. 1, c. ř. s. Plná moc daná advokátovi pro zastupování v řízení nesporném zaniká kromě výjimečných případů, uvedených v § 1022 obč. zák., smrtí zmocnitelovou.

II. Proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na zřízení advokáta k sepsání rekursu v nesporném řízení, není přípustný dovolací recurs.

III. Dědickou přihláškou, kterou podal dědic za svého života, je přihlašovatelův dědic po jeho smrti nastupující (§ 537 obč. zák.) vázán a není oprávněn podati novou dědickou přihlášku z důvodu dědického práva přihlášeného dědice.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1938, R I 707/38.)

Usnesením pozůstalostního soudu ze dne 26. dubna 1937, č. j. D III 175/36-40, byl František K. starší, jenž se přihlásil k pozůstalosti po Janu K. jako dědic ze zákona a jehož přihláška byla přijata na soud, odkázán se svým odporem proti platnosti závěti zanechané zůstavitelem Janem K. na pořad práva (§ 126 nesp. pat.). Toto usnesení bylo, přes to, že již František K. starší dne 17. ledna 1937 zemřel, doručeno právnímu zástupci Františka K. staršího Dr. Jiřímu A., advokátu v M., jemuž byla dána dne 3. července 1936 procesní plná moc ve smyslu § 31 c. ř. s. František K. mladší, jenž se přihlásil k pozůstalosti po zemřelém svém otci Františku K. starším, navrhl a) zrušení shora uvedeného usnesení pozůstalostního soudu pro jeho nedoručení Františku K. staršímu, b) zřízení advokáta k sepsání stížnosti a c) učinil novou přihlášku dědickou. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** zamítl uvedené návrhy a odmítl přijmouti na soud jeho dědickou přihlášku. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl jeho rekursu.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu Františka K. mladšího uložil pozůstalostnímu soudu, aby po doplnění znova rozhodl o návrhu uvedenému pod a), dovolací recurs co do rozhodnutí o návrhu pod b) odmítl, a návrhu uvedenému pod c) nevyhověl.

D ů v o d y:

K I. Názor rekursního soudu, že plná moc Františka K. staršího, daná Dr. Jiřímu A., advokátu v M., nezanikla smrtí Františka K. staršího, není správný, neboť podle § 9, odst. 1, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.

se rozsah, účinek a trvání plné moci řídí obsahem plné moci a soukromým právem. Pro obor nesporného řízení neplatí tudíž ustanovení § 35, odst. 1, c. ř. s., že se plná moc neruší smrtí zmocnitelovou, naopak jeho smrtí plná moc zpravidla zaniká (§ 1022 obč. zák.), ledaže by šlo o dva výjimečné případy v § 1022 obč. zák. uvedené, a tomu tak v souzené věci není.

Bylo proto v té příčině dovolacímu soudu vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

Na prvním soudě bude, aby u Františka K. staršího zařídil, aby usnesení ze dne 26. dubna 1937, č. j. D III 175/36-40, bylo řádně doručeno.

K II. Dovolací stěžovatel vytýká dále, že byl neprávem zamítnut jeho návrh, aby mu byl z úřední moci ustanoven advokát k sepsání stížnosti. V tom směru však není dovolací rekurs přípustný (§ 72, posl. odst., c. ř. s. v znění čl. IV č. 5 zák. č. 161/1936 Sb. z. a n., §§ 34, 35, 39, odst. 1, a 46, odst. 3, zák. č. 100/1931 též Sbírky).

K III. Usnesením pozůstalostního soudu ze dne 26. dubna 1937, č. j. D III 175/36-40, byla přijata dědická přihláška Františka K. staršího. František K. mladší podal dne 17. listopadu 1937 dědickou přihlášku, kterou odůvodňuje tím, že jeho otec František K. starší dne 15. ledna 1937 zemřel a že »on přichází tudíž v úvahu jako zákonný dědic«.

Vyvozuje tudíž dovolací stěžovatel svoje dědické právo z dědického práva svého otce (§ 537 obč. zák.). Poněvadž však jeho otec podal za svého života dědickou přihlášku k pozůstalosti původního zůstavitele Jana K., jest jí František K. mladší vázán a nemůže podati novou dědickou přihlášku (srov. obdobně § 809 obč. zák.). Bylo tudíž napadené usnesení potvrditi, ovšem z jiných důvodů.

Čís. 17142.

Odpadnutím překážek se rozumí v druhé větě § 1494 obč. zák. též ustanovení zákonného zástupce, třebaž ten, proti němuž promlčení směřuje, nenabyl dosud způsobilosti spravovati svá práva.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1938, Rv I 783/38.)

Dne 11. března 1925 učinila žalovaná na žalobkyni trestní oznámení pro zločin krádeže a po provedeném trestním řízení byla žalobkyně dne 2. října 1925 odsouzena. Po obnově trestního řízení byla však dne 2. září 1927 zproštěna z obžaloby pro uvedený zločin. V lednu 1926 vypukla u žalobkyně duševní choroba (trudnomyslnost), pro kterou byla dne 24. března 1926 zbavena úplně svéprávnosti, a teprve dne 31. srpna 1933 se stala svéprávnou. Opatrovník jí byl ustanoven dne 15. května